

Σ ΤΟΝ ΝΑΖΩΡΑΙΟ

Ἐμπρός 'ς τὸ μαῦρό σου σταυρὸ
 ποῦ ὁ Κυρηνάιος ἔφερε 'ς τὸν ὄμο
 κι' ἀκολουθοῦσες ταπεινὸς 'ς τοῦ Γολγοθᾶ τὸ δρόμο,
 ἔμπρός ἐδῶ 'ς τὸ μαῦρό σου σταυρὸ,
 μὲ πλανεμένους λογισμοὺς, μὲ νοῦ σκοτεινιασμένο,
 γονατιστὸς παρακαλῶ, γονατιστὸς προσμένω
 παρηγοριᾶ τοῦ πόθου μου νὰ βρῶ.

Ἡ σκέψι ἐκούρασε τὸ νοῦ,
 ἢ ἐπιστήμη δλημερὶς μ' ἀνοίγει
 τῆ θύρα τάφου σκοτεινοῦ κ' εἶν' ἢ ἐλπίδα λίγη
 πῶς εἶν' ἔκεινῃ ἢ θύρα τ' οὐρανοῦ·
 ὁ τάφος ὅπου καρτερεῖ μ' ἀχόρταγο τὸ στόμα
 μοῦ δείχνει μέσ' 'ς τὰ βᾶθῃ του ἀραχνιασμένο χῶμα
 γιὰ κατοικία ἀτέλειωτη τοῦ νοῦ.

Κ' ἢ ἄλυτη ἐπιθυμιά,
 τὰ ὄνειρατα κ' οἱ πόθοι κ' ἢ ἐλπίδες,
 ἢ χνουδωταῖς κι' ἀνέγγικταις τοῦ βίου χρυσαλίδες,
 θ' ἀκολουθήσῃ τότε κάθε μιὰ
 τῆς σάρκες καὶ τὰ κόκκαλα, ποῦ ὁ τάφος θεὸς νὰ κλείσῃ,
 σὰν ἀστραπῆς ἀναλαμπὴ ἢ κάθε μιὰ θὰ δούσῃ
 'ς τὴ σκοτεινὴ τοῦ τάφου ἔρημιᾶ.

Κι' αὐτὴ ἡ ἀγάπ' ἢ φλογερή,
 ποῦ μέρα-νύκτα καίει τὰ σωθικά μου,
 θ' ἀκολουθήσῃ τὸ κορμὶ καὶ θ' ἀπομείνῃ χάμου,
 ἢ θεὸς νὰ δούσῃ ἀγάλια σὰν κερί.
 Καὶ τὰ ροδόφυτρα φιλιὰ ὁ μαῦρος τάφος κλείνει
 Κι' οὔτε μιὰ μόνῃ ἐνθύμησι ὁ ἔρωτας ἀφήνει
 'ς τὴ μαρμαρένια πλάκα τὴν ψυχρῆ.

Ἡ ἰδέα, ἢ σκέψι, οἱ λογισμοὶ
 δὲν εἶνε ἄλλου κόσμου θρέμμα.
 τὰ νεῦρα τοὺς ἐγέννησαν, τοὺς ἔθρεψε τὸ αἷμα·
 εἶνε κλιμακωτοὶ χρωματισμοὶ
 αἰώνιου πόθου τῆς ζωῆς ποῦ 'ς τὸ σκουλίκι ἀρχίζει,
 αἰώνιου πόθου τῆς ζωῆς ποῦ γιὰ νὰ βρῆ βαδίζει
 τοῦ ἀκούραστου θανάτου τὴ στιγμή.

Ἐμπρός 'ς τὸ μαῦρο σου σταυρὸ
 ποῦ ὁ Κυρηνάιος ἔφερε 'ς τὸν ὄμο
 κι' ἀκολουθοῦσες ταπεινὸς 'ς τοῦ Γολγοθᾶ τὸ δρόμο,
 ἔμπρός ἐδῶ 'ς τὸ μαῦρο σου σταυρὸ,
 μὲ πλανεμένους λογισμοὺς μὲ νοῦ σκοτεινιασμένο,
 γονατιστὸς παρακαλῶ, γονατιστὸς προσμένω
 παρηγοριᾶ τοῦ πόθου μου νὰ βρῶ.

Χριστέ, 'στὰ τόσα δάκρυα ποῦ χύνει ὁ κόσμος ὅλος
 ἀπ' τὴ στιγμή ποῦ ἐσχίστηκε τῆς ἐκκλησιᾶς ὁ θόλος
 ὡς τὴ στιγμή τὴν ὕστερη ποῦ ὁ ἥλιος θεὸς νὰ δούσῃ
 καὶ σὲ σκοτάδι παγωνιάς τοὺς κόσμους θὰ βυθίσῃ,
 Χριστέ, 'στὰ τόσα δάκρυα δέξου καὶ τὰ δικά μου,
 δάκρυα βγαλμέν' ἀπ' τὴν καρδιά κι' ἀπὸ τὰ σωθικά μου.

'Σ τὸ νοῦ μου μέσα, 'ς τὴν καρδιά, 'ς τὰ πλάχνα μου, 'ς τὸ αἷμα
 σὲ νοιώθω πνεῦμα οὐράνιο καὶ τῆς ἀγάπης θρέμμα·
 τῆς φωτερῆς σοφίας σου μ' ἐπότισε τὸ γάλα
 'ς τὰ σπάργανα, μ' ἀνάθρεψε μ' ὄνειρατα μεγάλα,
 μοῦ χάρισε τὴν πρώτη μου παρηγορήτρα ἐλπίδα
 γιὰ μιὰ πατρίδα δεύτερη, παντοτεινὴ πατρίδα,

Τόσο πολὺ σ' ἀγάπησα ποῦ ἐπόνεσα 'ς τ' ἀλήθεια
 ὅταν ἡ λόγχη ἐπέρασε τ' ἀθάνατά σου στήθια·
 τόσο πολὺ σ' ἀγάπησα ποῦ ἐδάκρυσά με πόνο
 'ς τὰ περιγέλια τοῦ λαοῦ, 'ς τῶν Φαρισαίων τὸ φθόνο·
 τόσο πολὺ σ' ἀγάπησα, ποῦ ὁ νοῦς μου ὅταν σὲ φθάνῃ,
 φερῶ κ- ἐγὼ 'ς τὸ μέτωπο τ' ἀκάνθινο στεφάνι.

'Σ ταῖς λύπαις μου ἐσήκωσα τὰ μάτια μου σὲ σένα
 κι' ἀντίκρυσά τὰ μάτια σου θολὰ καὶ δακρυσμένα
 καὶ τὴ φωνὴ σου ἄκουσα λόγια γλυκὰ νὰ λήν:
 'Ἄλλοι 'ς αὐτὸν ποῦ χαίρεται, χαρὰ 'ς αὐτὸν ποῦ κλαίει,
 γιὰτὶ 'ς τὸν κόσμον ποῦ περνᾷ κι' ἀδιάκοπα γυρίζει
 φοβᾶται πάντοτε ἢ χαρὰ, ἢ λύπη πάντα ἐλπίζει.

'Ἠχολογοῦν τὰ λόγια σου μεσ' 'ς τὴν καρδιά μου ἀκόμα
 πειὸ διάφανα ἀπ' τὸν ἀνεμο κι' ἀπ' τ' οὐρανοῦ τὸ χρῶμα·
 ἢ λάμψι ποῦ ἐτριγύρισε τ' ὠραῖο σου κεφάλι
 'ς τὴν ὄρα τοῦ θανάτου σου, 'ς τὴν ὄρα τὴ μεγάλη
 ὡσὰν τὸ φάρο μ' ὀδηγεῖ καλὸ λιμάνι ναῦρω
 'ς τοῦ βίου μου τὸ πέλαγο τὸ σκοτεινὸ καὶ μαῦρο

Χριστέ, ποῦ μᾶς ἐπότισες με τὴν αἰώνια ἀγάπῃ
 κ' ἐδύθισες 'ς τὰ τάρταρα τοῦ τρόμου τὸ σατράπῃ
 κ' ἐκήρυξες γιὰ βασιλιὰ τὸ πνεῦμα, Ναζωραῖε,
 χαριτωμένε μου ἀδελφὲ κι' ἀπάρθνε κι' ὠραῖε,
 ἀντάρτης ἐσηκώθηκε τὸ πνεῦμα ἀπὸ τὸ θρόνο
 κι' ἢ ἐπιστήμη σὲ θωρεῖ γιὰ νομοθέτη μόνο.

Ποῦ πάει ἡ ἀθανασία σου; Μέσα 'ς τὸ μαῦρο μνήμα
 λύνει τοῦ ἀθώου ἢ ἀρετῆ, τοῦ ἁμαρτωλοῦ τὸ κρῖμα
 κι' ἀπὸ τὸ σῶμα τοῦ κακοῦ κι' ἀπ' τοῦ καλοῦ τὸ σῶμα
 φυτρώνουν λούλουδα τῆς γῆς κι' ἔχουν τὸ ἴδιο χρῶμα
 κ' ἔχουν τὴν ἴδια μυρωδιά κι' ἔχουν τὴν ἴδια χάρι
 καὶ γέρνει τὸ καθένα τῶν ἴδια δροσιὰ νὰ πάρῃ.

Ἡ ἐπιστήμη ἐστένεψε τοὺς πόθους, τὰ ὄνειρά μας
 ἢ σκέψι ἐφαρμάκωσε τὴ λογιστὴ χαρὰ μας,
 ἢ ἐλπίδα ἀθάνατης ζωῆς σαδανωμένη γέρνει
 καὶ μόνο νεκρολούλουδα γύρω 'ς τοὺς τάφους σπαίρνει·
 ἔχασ' ἢ δύστηνη ψυχὴ τὴ δεύτερη πατρίδα
 κι' ἢ πίστι ἀπέθανε μαζί με τὴ γλυκειὰν ἐλπίδα.

Καὶ τώρα ὅταν τὰ μάτια μου θολὰ τὰ δάκρυα βρέχουν
 κι' οἱ λογισμοὶ μου 'ς ὄνειρα δόξης κι' ἀγάπης τρέχουν
 κι' ὁ νοῦς με πόθους φλογερούς τὰ στήθη μου γεμίζει
 ποῦ θεὸς ἢ δύστηνη ψυχὴ τὸ χορτάσμο νὰ ἐλπίζει·
 ἀφοῦ προσμένει πάντοτε ὁ τάφος ἀνοιγμένος
 κι' εἶν' ἢ ζωὴ μας λιγοστὴ κι' ὁ χρόνος μετρομημένος;

Χριστέ, 'στὰ βᾶθῃ τῆς ψυχῆς μὲν' ἢ σκιά σου ἀκόμα...
 ἀνοιξε τὸ γλυκόλογο καὶ θεϊκό σου στόμα,
 κάνε με πάλι νὰ χαρῶ καὶ νὰ πιστέψω πάλι
 σὲ μιὰν ἀθάνατη ζωὴ, σὲ μιὰ ζωὴ μεγάλη,
 γιὰτὶ δὲν θέλω σκοτεινὸς ὁ τάφος νὰ σκεπάσῃ
 τοὺς πόθους μου, ποῦ δὲν ἔμπορεῖ ἢ γῆ νὰ τοὺς χορτάσῃ.

Ἐμπρός 'ς τὸ μαῦρό σου σταυρὸ ποῦ ἐσήκωσες τὸν ὄμο
 κι' ἀκολουθοῦσες ταπεινὸς 'ς τοῦ Γολγοθᾶ τὸ δρόμο,
 ἔμπρός 'ς τὸ μαῦρο σου σταυρὸ,
 μὲ πλανεμένους λογισμοὺς, μὲ νοῦ σκοτεινιασμένο,
 γονατιστὸς παρακαλῶ, γονατιστὸς προσμένω
 παρηγοριᾶ νὰ βρῶ.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

